

Sumerowie

W południowej części Mezopotamii i nad Zatoką Perską istniało państwo Sumer. Do dziś nie ma 100% pewności, kiedy i skąd przybyli jego mieszkańcy, niezwykle lud dysponujący już wówczas wiedzą wyprzedzającą współczesne odkrycia. Obecnie stwierdza się, że prawdopodobnie przybyli oni z terenów górzystych, które miały dostęp do morza. Świadczy o tym między innymi budowanie przez Sumerów świątyń na wzniesieniach usypywanych i podobnych do gór. U ludu takiego, jaki oni – czyli typowo nizinnego musiało to wykształcić się bardzo dawno przed ich migracją. Również zaskakujące jest to, iż „kraj” w języku sumeryjskim oznacza górę. O tym, że żyli kiedyś w sąsiedztwie morza lub innego zbiorniku wodnego może świadczyć to, że jako lud rolniczy składali bogom ryby, a jeden z ich ważniejszych bogów – Enki miał siedzibę na dnie Abzu (oceanu).

Z powyższych dowodów naukowcy szukają miejsc spełniających te warunki. Jedną z możliwości są tereny dzisiejszego Tybetu. Jest to jedno z najbardziej rozpowszechnionych przypuszczeń. Badacze przedstawiają na to szereg dowodów:

Dojenie krów od tyłu

Sukienki z liści

Podobne uzbrojenie

Ozdoby sumeryjskie podobne do tybetańskich

Podobne wyrazy w języku Sumeryjskim

Istnieją również inne koncepcje na ich pochodzenie, np.:

Wyspa Dilium – Sumerowie tą wyspę uznawali za ziemię obiecaną, idealną krajną.

Tereny Mongolii – występują podobne pochówki jak w Ur i Kisz, gdzie zmarły dostojnik był chowany wraz z służbą, która popelniała samobójstwa.

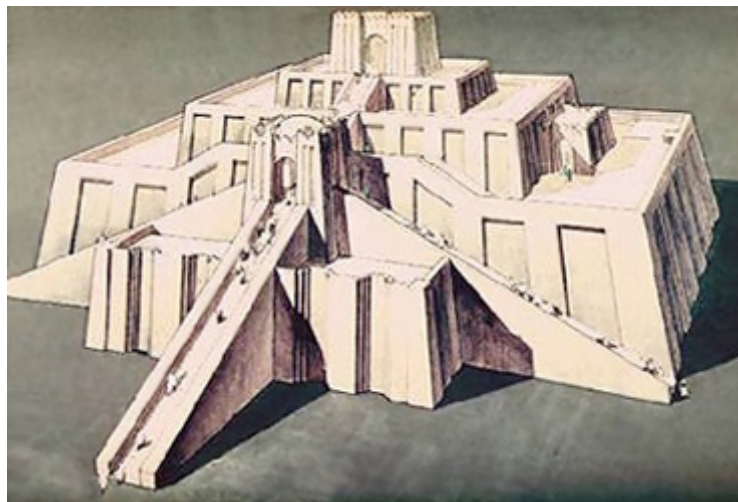
Płaskowyż Irański.

Sumerowie, gdy przybyli do Mezopotamii spotkali lepiej od nich rozwiniętą ludność autochtoniczną. Na początku było ich mniej, dlatego zdobyli jeden ośrodek (prawdopodobnie miasto Eridu) i z stamtąd atakowali pozostałe tereny. Następnie podbili całą pierwotną ludność, jednak jej nie zniszczyli, a zasymilowali się z nimi tworząc wielką cywilizację od tej pory zwaną Sumerem.

Cywilizacja ta kwitła przez blisko pięćset lat. Gliniane tabliczki odkryte (na przełomie XIX i XX wieku) w Niniwie, stolicy Asyrii i w Nipur, pozwoliły zrekonstruować dzieje tego państwa.

Odnaleziono tam bibliotekę króla Asurbanipala, zawierającą całą ówczesną wiedzę Sumerów z co najmniej stu dziedzin nauki, przekazaną im - jak twierdzą - przez dwunastu bogów. Są tu bardzo dokładne informacje o gwiazdach i planetach, ogromna wiedza matematyczna i medyczna, tajniki metalurgii, rolnictwa i sztuki budowania rurociągów. Najbardziej szokująca jest ich znajomość astronomii. Okazuje się, że sześć tysięcy lat temu Sumerowie wiedzieli, że Ziemia obraca się wokół słońca i znali budowę Układu Słonecznego. Podzielili niebo na 12 znaków zodiaku. Wiedzieli jak rozmieszczone są wszystkie planety i znali historię ich powstania. A przecież Uran został odkryty w 1782, Neptun w 1846, a Pluton zaledwie w 1930 roku.

Według Sumerów, 4 miliardy lat temu w nasz system słoneczny wdarł się najeźdźca z głębin kosmosu - Nibiru. Była to planeta wielkości Ziemi i - jak obliczyli naukowcy z NASA - musiała poruszać się z prędkością 65 tys. km/godz. Wokół naszego Słońca krążyły wówczas: Merkury, Wenus, Mars, Tiamat ze swym księżycem, Jowisz, Saturn, Uran, Neptun i Pluton. Poruszały się w kierunku przeciwnym do wskazówek zegara.

Sumerowie (nazywający się "ludem czarnych głów") wierzyli w demony. Początkowo każde miasto czciło własnych bogów, z czasem wykształciła się grupa bogów wspólna dla wszystkich Sumerów. Wierzyli, że bogowie mieszkają na szczytach gór, dlatego budowali dla nich ogromne, wznoszące się ku niebu świątynie. Były to zigguraty - monumentalne budowle, zwężające się ku górze budowle. Niektórzy architekci uważają, że to właśnie mezopotamskie zigguraty były pierwowzorem biblijnej wieży Babel. W zigguratach mieściła się siedziba lokalnego boga, jego świątynia, siedziba władcy, szkoła, biblioteki, magazyny żywności, broni i wody, skarbcce. Zigguraty stały na placu znajdującym się na środku miasta babilońskiego. Największym kultem cieszyły się bóstwa płodności - Innana i Dumuzi.

Sumerowie twierdzili, że bogowie - nazywali ich Anunnaki - przybyli na Ziemię w poszukiwaniu złota. Doprowadzili bowiem do tego, że życie na ich planecie stawało się niemożliwe. Musieli

chronić ginącą atmosferę. Jedynym rozwiązaniem było rozmieszczenie nad nią warstewek złota jako tarczy. Brzmi to logicznie - współczesne statki kosmiczne również pokrywa się cienką warstewką złota, by chronić kosmonautów przed promieniowaniem. Niezbędne im złoto Anunnaki odkryli na Ziemi i dlatego wysłali na nią swą misję. Początkowo szukali kruszcu w zatoce Perskiej. Bez powodzenia. Zaczęli więc budować szyby górnicze. Pierwsze z nich o głębokości dochodzącej do 16 metrów - powstały w południowej Afryce. Archeolodzy znaleźli dowody na to, że były wykorzystywane już 35 tys., 50 tys. a nawet 100 tys. lat przed Chrystusem! Na odnalezionych w Niniwie tabliczkach wyryte są wizerunki bogów, którzy zajmowali się eksploatacją minerałów. O kopalniach tych wiedział również Salomon. Wymieniona w biblii kraina Ofir, z której sprowadzał złoto, znajdowała się właśnie w Afryce.

Sumerowie twierdzili, że cała ich wiedza pochodzi od bogów, nauczycieli, których nazywali "Dingir" tzn. "sprawiedliwi z niebiańskiego statku". Jest to teza, która pojawia się nie tylko wśród tego ludu, lecz także w starożytnym Egipcie (bóg Tot), Grecji czy Rzymie gdzie także zaznaczony jest duży wpływ bogów na rozwój.

Zagadkową sprawą jest dobrze zachowana sumeryjska pieczęć cylindryczna (obecnie w Pergamonmuseum w Berlinie), ukazująca planety naszego układu słonecznego, samo Słońce oraz Księżyc. Zastanawiające jest to, w jaki sposób lud ten był w stanie w owym czasie wykonać choć szkic takowego układu. Bez użycia przyrządów optycznych nie byłoby w stanie dokonać obserwacji Uranu, Neptuna i Plutona. Sumerowie dysponowali także szeroką wiedzą matematyczną, wprowadzili pojęcia miliona, zera i sekundy, które w naszej cywilizacji pojawiły się kilka tysięcy lat później. Czy jednak ci potencjalni bogowie byli zjawiskiem metafizycznym, czy jednak była to wysoce rozwinięta obca cywilizacja, która przybyła z innej planety? Jedno jest pewne: Sumerowie nie byli w stanie osiągnąć takiego rozwoju polegając tylko na własnych doświadczeniach i pomysłach, musiała istnieć jakaś inna siła, obca cywilizacja, która z przyczyn niewiadomych postanowiła im pomóc. I nic dziwnego, że obiekty UFO, które dziś traktujemy już świadomie jako ingerencję obcej cywilizacji, były w czasach prehistorii postrzegane jako zjawisko boskie. Stąd wynika przekonanie, że współczesny helikopter czy samolot byłby w owych czasach potraktowany podobnie.

Ze względu na rolnictwo i hodowlę bydła będące podstawą gospodarki rozwinęli Sumerowie system irygacyjny. Kanały budował i oczyszczał chłop. Otwarcie nowego, ważnego kanału stawało się wielkim wydarzeniem. Wynaleźli własny system miar i wag, w którym jednostkami miary był palec, dłoń, stopa i łokieć, a wag i- talent czyli około 30 kilogramów. Odkryli też zero i system sześćdziesiątny To właśnie Sumerowie produkowali cegłę i z niej wznosili budynki. Początkowo posługiwali się cegłą świeżą, później zaczęto ją także suszyć na słońcu i wypalać. W budownictwie stosowali też sklepienia łukowe. Sumerom zawdzięczamy także odkrycie koła garncarskiego i koła do wozu, zegara a także stopu miedzi i cyny czyli brązu. Wynaleźli kolorowe szkło, na bardzo wysokim poziomie stała ich sztuka złotnicza. Ogromnym osiągnięciem Sumerów było pismo klinowe powstałe pod koniec IV tysiąclecia p.n.e., a wywodzące się z pisma piktograficznego, zawierające około 500 znaków. Przejęto je następnie w Azji Mniejszej, Fenicji, Syrii, zachodnim Iranie. Pisano na glinianych tabliczkach tzw. rysikiem, czyli ostro zakończoną trzcina. Nauka pisania trwająca wiele lat odbywała się w szkołach. W piśmie Sumerów zastosowano po raz pierwszy fonetyczne utrwalanie mowy poprzez użycie sylab i zgłosek. Sumerowie używali też ideogramów, które symbolizowały całe słowa. Trudności z odczytaniem pisma Sumerów powoduje fakt, iż te same znaki często były stosowane na oznaczenie różnych rzeczy. Sumerowie tworzyli epepeje mitologiczne opowiadające historie bogów, w poemacie o Gilgameszu pojawił się po raz pierwszy motyw potopu. Z przyczyn praktycznych tworzyli też kodeksy prawne.

W połowie trzeciego tysiąclecia p.n.e. Sumerowie ulegli Semitom dowodzonym przez Sargona z Akadu. Sumerowie zdołali jeszcze około 2100 roku p.n.e. przeżyć renesans, na co wpływ miała

zapewne ogromna siła ich kultury. Zbyt silne były już jednak wpływy Semitów-Akadów, stąd okres ten nazywa się okresem sumero-akadyjskim, a państwo Sumero-Akadem. Dominującą rolę odgrywało w tym okresie miasto Ur, ale coraz bardziej słabł już wtedy żywioł sumeryjski. Sumero-Akad był atakowany zwłaszcza przez Elamitów. Ostateczny cios zadali jednak Sumerom nowi przybysze - semicy Amoryci skupieni wokół Babilonu. Walka o Sumero-Akad toczyła się długo, a zwycięsko wyszedł z niej władca Babilonu- Hammurabi. Sumerowie zostali wchłonięci przez Semitów, a ich spuściznę kulturalną przejęli Amoryci, którzy nie byli jednak tak twórczy jak Sumerowie.

Dzięki mądrej polityce udało się Hammurabiemu podbić cały obszar Mezopotamii. Stolicą państwa został Babilon.

Takie funkcjonowanie państwa wymagało przed wszystkim silnej władzy centralnej. Tak więc król:

- » dowodził armią
- » przyjmował posłów od innych władców i zawierał przymierza bądź wypowiadał im wojny
- » wydawał prawa, wydawał wyrok w sprawach sądowych
- » mianował urzędników
- » wysłuchiwał sprawozdań naczelników miast i podejmował odpowiednie decyzje w sprawach, które mu przedłożyli, zwłaszcza z uwagą przyjmował raporty o stanie sieci nawadniających i wydawał decyzje w sprawie budowy nowych kanałów i tam
- » opiekował się świątyniami, składał ofiary bogom

Ważnym osiągnięciem Hammurabiego było uporządkowanie prawa w kraju. W celu dokonania tego trudnego zadania spisano Kodeks Hammurabiego zawierający przepisy prawa cywilnego i karnego. Hammurabi ustanowił w nim prawo "oko za oko, ząb za ząb", które mówił o tym, że jeżeli ktoś komuś, na przykład, złamał rękę, jemu także trzeba ją było złamać. Wyrok jednak w praktyce zależał od pozycji społecznej ofiary i winowajcy. Społeczeństwo było podzielone na trzy grupy (możnych, lud i niewolników). Niektóre przepisy z Kodeksu:

- § Jeśli ktoś z ludu uszkodził oko przedstawicielowi wyższego stanu, zostawał oślepiiony.
- § Jeśli ktoś zabił cudzego niewolnika, dawał w zamian jego właścicielowi innego.
- § Jeśli ktoś dopuścił się fałszywego oskarżenia, został skazywany na śmierć.
- § Jeśli obywatel złamał kość drugiego obywatela, należy złamać jego kość.

- § Jeśli wybił oko poddanemu pałacu lub złamał kość poddanemu pałacu zapłaci jedną minę srebra.
§ Jeśli wybił oko niewolnika obywatela lub złamał kość niewolnika obywatela, zapłaci połowę jego ceny kupna.
§ Jeśli wybił ząb poddanego pałacu, zapłaci jedną trzecią miny srebra.

Połowa spisanych w Kodeksie praw dotyczyła kwestii majątkowych i ich ochrony oraz spraw rodzinnych (np. dziedziczenia majątku). Zawierał także podstawowe ceny towarów i usług. Hammurabi kazał wypisać swe prawa na wysokim, ponad dwumetrowym, kamiennym słupie (stela) i ustawić go w największej świątyni w mieście Babilonie. U szczytu słupa wyrzeźbiono postać króla, stojącego przed jednym z bogów czczonych w całej Mezopotamii - Szamasza, który wręcza mu insygnia władzy. W ten sposób Hammurabi przypominał wszystkim, że prawa przez niego ułożone pochodzą od boga i nie wolno ich naruszać, gdyż obrażony bóg ukaze osobiście winowajcę.